

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 261.641 van 4 december 2024
in de zaak A. 243.610/X-18.934**

In zake: R.L.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kris Masson
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Vlaamse Kaai 32/3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Thomas Beelen
kantoor houdend te 3000 Leuven
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 november 2024, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 21 november 2024 om de inrichting, gelegen aan de Bredabaan te 2170 Merksem, te sluiten vanaf 26 november 2024 tot 25 december 2024.

De vordering strekt ook tot het bevelen van voorlopige maatregelen en tot het opleggen van een dwangsom.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 december 2024, om 10.30 uur.

Staatsraad David D’Hooghe heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kris Masson, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Thomas Beelen, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partij baat een shishabar uit te Antwerpen.

4. Op 10 oktober 2024 voert de politie er een controle van de inrichting uit, samen met diverse overheidsdiensten. De administratieve akte die daaromtrent werd opgemaakt, maakt melding van de vaststelling van een aantal inbreuken.

5. Op 21 oktober 2024 wordt de verzoekende partij daarvan op de hoogte gesteld, met de mededeling dat de burgemeester maatregelen overweegt om de openbare orde te waarborgen.

De stad Antwerpen wijst de verzoekende partij op de mogelijkheid om schriftelijk verweer te voeren tot 3 november 2024.

6. De verzoekende partij vraagt om mondeling gehoord te worden. De verwerende partij stelt de mondelinge hoorzitting vast op 12 november 2024. Deze hoorzitting wordt op verzoek van de verzoekende partij verplaatst naar 14 november 2024. Ook deze zitting wordt uiteindelijk door de verzoekende partij geannuleerd.

De verzoekende partij wordt vervolgens de mogelijkheid geboden om op 15 november 2024 verweer te voeren. Uiteindelijk wordt er geen verweer gevoerd of overgemaakt.

7. Op 21 november 2024 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot sluiting van de betrokken shishabar vanaf 26 november 2024 tot 25 december 2024.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

8. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

9. De verzoekende partij voert aan dat zij door de sluiting een “groot verlies” zal leiden.

Het is volgens haar “duidelijk dat de gewone schorsings-procedure te laat zou komen gelet op de sluiting van de Shishabar en het financieel verlies dat hierdoor geleden wordt elke dag opnieuw”.

Zij beklagt zich erover dat zij niet de kans heeft gekregen om “alles tijdens de hoorzitting [te] duiden” en verwijst naar de “omstandigheden zoals blijkt uit het verdere relaas”.

Beoordeling

10. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van het recht van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

11. Op de verzoekende partij die meent een beroep te kunnen doen op de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, rust te dezen een dubbele bewijslast. Zij moet niet alleen aantonen dat zij bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed en diligentie is opgetreden, maar zij moet tevens aan de hand van precieze, pertinente en concrete gegevens aannemelijk maken dat

de nadelige gevolgen die een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar veroorzaakt, niet gedragen kunnen worden gedurende de gewone doorlooptijd van de annulatieprocedure en zelfs niet gedurende de doorlooptijd van een gewone vordering tot schorsing.

12. In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een financieel nadeel, wordt traditioneel aangenomen dat dit nadeel in beginsel herstelbaar is. De verzoekende partij toont niet aan dat het financiële nadeel dat volgt uit de gedwongen sluiting niet middels een eventueel later toe te kennen schadevergoeding kan worden gecompenseerd, noch dat het nadeel zodanig ernstig is dat het niet kan worden verdragen in afwachting van een uitspraak in het kader van de annulatieprocedure, zelfs niet van een uitspraak in het kader van een gewone vordering tot schorsing.

Zo wordt niet aangetoond welke kosten de verzoekende partij gedurende de periode van sluiting zal moeten dragen, noch dat zij daartoe niet over de vereiste financiële reserves beschikt.

13. De ingeroepen uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ook niet aangetoond door de beweerde miskennen van de hoorplicht. Het standpunt van de verzoekende partij ter zake houdt immers verband met (de ernst van) de ingeroepen middelen, hetgeen de tweede voorwaarde uitmaakt om tot een schorsing te kunnen besluiten. De gebeurlijke ernst van een middel toont de uiterst dringende noodzakelijkheid echter niet aan.

VI. Besluit

14. De voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet vervuld. Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

Om dezelfde redenen moet ook de vordering tot voorlopige maatregelen, en tot het opleggen van een dwangsom worden afgewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en tot het opleggen van een dwangsom.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op vier december tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

David D’Hooghe,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	

Silvan De Clercq,	griffier.
-------------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

David D’Hooghe